

Zomer van "A" in Hoboken

Comp. Marius met Pagnol in de hitte

Op een snikhete woensdag, puften we naar Hoboken ten zuiden van Antwerpen. Over de oude Scheludedijk betraden we de met loof en wilgen verwilderde polder. Daar, in dat stiekem stuk natuur (gekoesterd door Natuurpunt), vond Comp. Marius een unieke open plek. Ten gerieve van de Zomer van Antwerpen bouwde dit zwerfende theatergezelschap (sinds 1991 gespecialiseerd in openluchtvoorstellingen) een halfronde houten tribune op. Als je op de hoogste rij plaatsneemt (met paraplu om de priemende zon te weren) zie je (boven rijen petten en hoeden heen) een heuse idylle vol welige grassen en wit fluitenkruid.

Inderdaad, dit is de uitgelezen Provençaalse omkadering voor werk van Marcel Pagnol, zoals hier in het drie uren durend tweeluik over "Manon en Jean van Florette" tot uiting komt. Want wie dagen daar in de verte op als in een impressionistisch schilderij? Dat zijn Jean, zijn gedecideerde Aimée en zijn quasi-stugge dochter Manon. Jean vertoont twee gebreken en één kwaliteit: hij is belastingontvanger en bultenaar, maar hij is bevlogen. Hij erfde dat pastorale pand, hoorde de roep naar zuiver groen en voelde drang om courgettes te telen en konijnen te kweken. Hoopvol diept hij agrarische wijsheid en technische kennis op uit diverse boekjes. Maar uiteindelijk heb je water nodig. En ondanks een bron in de buurt, zal het dramatische aspect zich op dat probleem concentreren. Want meneer Papet en boer Ugolin hebben gekonkelofoesd en de toevoer met een emmer cement afgesloten. Later halen ze profijt uit een listige hypotheek en het cultiveren van jenoffels. Tot het anders

uitdraait, want - waarschuwt Pagnol - na misdaad volgt straf, ook als geen sterveling zich bemoeit met andermans zaken.

Meesterlijk in finesse wist Marcel Pagnol (1895-1974) de kleine kantjes van karakters te accentueren. Diversiteit spreidt hij uit in ontwapenende naïviteit. Simpel is de enscenering, ludiek en speels en o zo tragisch. Daardoor stapt Jean voor de pauze met witte vleugeltjes naar de hemel, terwijl naar het einde toe (verliefde) Ugolin zich met zwarte staart naar het vagevuur begeeft. Manon, die in de bergen geiten hoedde, ontmoet een leraar-wandelaar die blijkbaar heel wat over mineralen en sentimenten afweet. Na een speech van de burgemeester en een preek van de pastoor spuit de bron: het dorp heeft weer water! En meneer Papet trekt in rouwkostuum en met vier witte chrysanten, vol wroeging, de weidse weide in.

Comp. Marius groeide op in de sfeer van STAN, Maten (met Guy Cassiers) en De Onderneming. Waas Gramser en Kris van Trier vormen de spil waarrond acteurs als Koen van Impe en Frank Dierens telkens vlot meedraaien. Gespecialiseerd in werk van Pagnol oogstten deze theateridealistes successen van Vlissingen tot Marseille, ook op Linkeroever-Antwerpen (Zomer 2001). En vandaag in de Hobokense Polder brengen zij met "Manon en co" een tophit in de hitte. Want 't was bloedstollend heet... Gelukkig werden de toeschouwers gesoigneerd. Aan een blauwe ouderwetse autobus krijg je gul een fles water mee, kun je een glaasje pastis naar binnen gieten en een potje muggenzalf kopen. En dan fris op weg naar de tribune voor een prettige belevens. **L**